

Sygn. akt I S 82/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa TKocz

Sędziowie: SA Małgorzata Wołczańska (spr.)

SA Joanna Naczyńska

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2019 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi A. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w S., sygn. akt I C 2856/18 (poprzednia sygn. akt I C 1548/15) i przed Sądem Okręgowym w K., sygn. akt III Ca 226/17 z powództwa A. S., K. S., L. J. i J. J. przeciwko L. S. i E. S. o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego

postanawia:

1. stwierdzić, że w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w S., sygn. akt I C 2856/18 oraz przed Sądem Okręgowym w K., sygn. akt III Ca 226/17 nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. na rzecz A. S. kwotę 2 500 (dwa tysiące pięćset) zł;
3. oddalić żądanie w pozostałym zakresie;
4. zwrócić skarżącemu uiszczoną opłatę od skargi w kwocie 200 (dwieście) zł.

SSA Małgorzata Wołczańska SSA Ewa Tkocz SSA Joanna Naczyńska

Sygn. akt I S 82/19

UZASADNIENIE

Skarżący A. S. domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w S., pod sygn. akt I C 2856/18 (poprzednia sygn. akt I C 1548/15) oraz przez Sąd Okręgowy w K. pod sygn. akt III Ca 226/17, z wniesionego przez niego (jako jednego z powodów) powództwa przeciwko L. S. i E. S. o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego. W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Rejonowy w S. w dniu 6 marca 2017 r., w związku z apelacją powodów, przesłał akta sprawy o sygn. I C 1548/15 do Sądu Okręgowego w K., który to dopiero rok później, tj. w dniu 14 marca 2018 r. wydał wyrok rozpoznający apelację na korzyść powodów, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania. Pozwani w kwietniu 2018 r. złożyli do Sądu Rejonowego w S. wniosek o wydanie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 marca 2018 r. Sąd Rejonowy dopiero w grudniu 2018 r. (po ponad 7 miesiącach bezczynności) zobowiązał pozwanych do sprecyzowania wniosku, co pozwani niezwłocznie uczynili w ciągu 2 dni. Z pozyskanych przez skarżącego informacji z portalu informacyjnego Sądu wynika, iż wniosek pozwanych z kwietnia o wydanie odpisu wyroku, (który okazał się być wnioskiem o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia, złożonym ewidentnie po terminie) do dnia dzisiejszego nie został rozpoznany od co najmniej roku, nie wspominając o tym, iż przede wszystkim nie wyznaczono terminu rozprawy. Zdaniem skarżącego, sprawa utknęła całkowicie w miejscu na

rok i wydaje się, iż nie jest to koniec beczynności, wyłącznie z tak błahego powodu, jakim jest wniosek o wydanie uzasadnienia wyroku złożony po terminie, który w maju 2018 r. powinien być odrzucony albo powinien zostać wydany odpis wyroku wraz z uzasadnieniem, co jest, zdaniem skarżącego, zwykłą czynnością techniczną. Podsumowując, skarżący wskazał, iż w sprawie wystąpiła co najmniej trzykrotna przewlekłość. Pierwsza dwunastomiesięczna, w okresie od 16 marca 2017 r. do 14 marca 2018 r., tj. od przesłania akt sprawy przez Sąd Rejonowy w S. do czasu wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w K.. Następna ośmiomiesięczna przewlekłość dotyczyła okresu, w którym pozwani wystosowali wniosek w kwietniu 2018 r., natomiast Sąd wezwał do jego sprecyzowania dopiero 5 grudnia 2018 r. Ostatnia przewlekłość ma miejsce od stycznia 2019 r. do nadal, gdyż po przesłaniu akt przez Sąd I instancji do Sądu Okręgowego celem rozpoznania złożonego po terminie wniosku z kwietnia 2018 r. o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, do dnia dzisiejszego nie został on rozpoznany. Czynność ta na ponad rok zablokowała cały proces, gdyż do tej pory w wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie został wyznaczony nawet termin rozprawy. Skarżący wskazał nadto, iż pozew w niniejszej sprawie został złożony we wrześniu 2015 r., a po 3,5 roku sprawa znajduje się, jego zdaniem, w punkcie wyjścia, mimo, iż dnia 10 lutego 2016 r. (ponad 3 lata temu) Sąd pobrał zaliczkę od powodów na dowód z opinii biegłego w kwocie 1 200 zł, który to dowód do chwili obecnej nie został zleony, a zaliczka nie została zwrócona. W ocenie powoda, sprawa nie jest zawiła, ani skomplikowana oraz nie dotyczy dużej wartości przedmiotu sporu. Z tych przyczyn skarżący domagał się stwierdzenia, iż w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy w S., pod sygn. akt I C 2856/18 (poprzednia sygn. akt I C 1548/15) oraz przez Sąd Okręgowy w K. pod sygn. akt III Ca 226/17, nastąpiła przewlekłość, zasądzenia na jego rzecz kwoty 10 000 zł oraz zwrotu kosztów niniejszego postępowania.

W odpowiedzi na skargę Prezes Sądu Okręgowego w K. wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że sprawa z powództwa A. S., K. S., L. J. i J. J. przeciwko L. S. i E. S. o zapłatę, przedstawiona została Sądowi Okręgowemu w K. w dniu 28 lutego 2017 r. wraz z apelacją powodów od wyroku z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1548/15. Zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 6 października 2017 r. akta po sprawdzeniu pod względem formalnym przekazano celem wyznaczenia terminu rozprawy zgodnie z kolejnością wpływu, termin rozprawy wyznaczono na 14 marca 2018 r. Na zarządzenie sędziego zawiadomienia o terminie rozprawy wysłano w dniu 12 stycznia 2019 r. z równoczesnym doręczeniem odpisu odpowiedzi na apelację, a następnie zgodnie z pkt 5. zarządzenia akta przedłożono sędziemu referentowi celem nadania biegu wnioskowi zamieszczonemu w piśmie z dnia 17 lutego 2017 r. Po zapoznaniu się z jego treścią, akta zgodnie z zarządzeniem odłożono na termin. Na rozprawie w dniu 14 marca 2018 r. zapadło orzeczenie o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia skutecznie złożył pełnomocnik strony powodowej adw. A. F., któremu odpis orzeczenia z uzasadnieniem wysłano w dniu 16 kwietnia 2018 r., a w dniu 27 kwietnia 2018 r. akta zwrócono do Sądu Rejonowego w S.. W dniu 28 kwietnia 2019 r. do Sądu Okręgowego wpłynął wniosek strony pozwanej o wydanie postanowienia z dnia 14 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem, który na zarządzenie sędziego referenta przesłano w dniu 8 maja 2018 r. w ślad za aktami zwróconymi do Sądu Rejonowego w S. po zakończeniu postępowania w sprawie. Sąd Rejonowy w S. w dniu 25 stycznia 2019 r. skierował do Sądu Okręgowego w/w wniosek celem rozpoznania. Wobec złożenia przez stronę pozwaną wniosku o doręczenie uzasadnienia orzeczenia po terminie, zgodnie z zarządzeniem z dnia 14 lutego 2019 r. dnia 19 lutego 2019 r. wezwano pozwanych do uzupełnienia braku fiskalnego wniosku przez uiszczenie brakującej opłaty w kwocie 24 zł za sporządzenie odpisu orzeczenia z dnia 14 marca 2018 r. z uzasadnieniem pod rygorem jego zwrotu. Orzeczenie z uzasadnieniem wysłano pozwanym w dniu 19 kwietnia 2019 r., a następnie 24 maja 2019 r. akta zwrócono do Sądu Rejonowego w S..

W odpowiedzi na skargę Prezes Sądu Rejonowego w S. wniósł o jej oddalenie. W uzasadnieniu wyjaśnił, że akta sprawy zostały przedłożone 14 maja 2018 r. sędziemu referentowi, celem ponownego rozpoznania sprawy, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego (sygn. akt III Ca 226/18). Zarządzeniem z dnia 23 maja 2018 r. zobowiązano pełnomocnika pozwanych do sprecyzowania charakteru wniosku z 24 kwietnia 2018 r., poprzez wskazanie, czy wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem składany jest na podstawie art. 387 § 3 k.p.c., czy art. 9 k.p.c. Zarządzenie to wykonano 25 czerwca 2018 r., a akta z odpowiedzią pełnomocnika pozwanych przedłożono sędziemu referentowi 24 lipca 2018 r. Pełnomocnik poinformował w niej, że z dniem 10 lipca 2018 r. wypowiedział pełnomocnictwo pozwanym. Zarządzeniem z dnia 7 września 2018 r. (w okresie od 9 lipca do 3 sierpnia 2018 r. sędzia referent przebywał na

urlopie, a w okresie od 9 sierpnia do 31 sierpnia na zwolnieniu lekarskim) zobowiązano więc do sprecyzowania charakteru wniosku samych pozwanych. Zarządzenie to wykonano 4 grudnia 2018 r., a akta z odpowiedzią pozwanych przedłożono referentowi 10 grudnia 2018 r. Zarządzeniem z dnia 19 grudnia 2018 r. nakazano przesłać akta do Sądu Okręgowego w K. celem rozpoznania wniosku pozwanych o doręczenie odpisu wyroku tego sądu z uzasadnieniem. Zarządzenie to wykonano 24 stycznia 2019 r., a Sąd Okręgowy zwrócił akta 4 czerwca 2019 r. Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r. dopuszczono dowód z opinii biegłego. Czynności sędziego referenta były podejmowane niezwłocznie, natomiast opóźnienia występowały w wykonywaniu zarządzeń sędziego. Opóźnienia pracy sekretariatu spowodowane były likwidacją Sekcji ds. uproszczonych i przekazaniem większości akt z sekcji do I wydziału Cywilnego. Narosły w tym czasie zaległości pracowników sekretariatu, którzy byli nadmiernie obciążeni. Ponadto w związku ze zmianami kadrowymi w okresie od stycznia do września 2018 r. trzykrotnie zmieniał się protokolant obsługujący referat sędziego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na częściowe uwzględnienie, gdyż zawarte w niej zarzuty odnośnie do procedowania nad wnioskiem pozwanych o wydanie orzeczenia Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem są słuszne. Wadliwe i opieszale załatwienie tego wniosku wstrzymało bowiem ponowne rozpoznanie sprawy na okres ponad roku i stanowi o wystąpieniu przewlekłości w rozpoznaniu niniejszej sprawy przed Sądami obu instancji.

W myśl art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843, tj. Dz. U. z 2018 r., 75, zwanej dalej w skrócie: ustawą o skardze) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy zgodnie z treścią art. 2 ust. 2 ustawy o skardze ocenić w szczególności terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, zwłaszcza tej, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Ponieważ ustawa mówi o nieuzasadnionej zwłocy w rozpoznaniu sprawy, ta wymaga zwinionego, nieusprawiedliwionego obiektywnymi przesłankami opóźnienia w podejmowaniu czynności przez sąd. Z utrwalonego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. nr 179, poz. 1843 ze zm.) wynika, że ocenie tego, czy doszło do przewlekłości postępowania winno uwzględniać się następujące kryteria: złożoność sprawy, znaczenie sprawy dla interesów skarżącego, w tym szczególne okoliczności wskazujące na potrzebę zachowania staranności dla szybszego rozstrzygnięcia sprawy, przyczynienie się osoby skarżącego do przewlekłości postępowania poprzez wskazanie czynności prawnych oraz pozaprawnych, które spowodowały opóźnienie sprawy, jak również zakresu podejmowanych przez skarżącego czynności oraz zachowanie organów sądowych odpowiedzialnych za prowadzenie sprawy.

Mając na względzie owe uwagi o charakterze ogólnym w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu skarżącego dotyczącego nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu apelacji przez Sąd Okręgowy w K. jako Sąd II instancji. I tak z akt wynika, że na skutek wniesionej przez powodów apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 listopada 2016 r. akta sprawy o sygn. I C 1548/15 zostały przesłane do Sądu Okręgowego w K. w dniu 28 lutego 2017 r. (k. 255). W dniu 6 października 2017 r. sprawdzono braki formalne apelacji oraz wydano zarządzenie, zgodnie z którym wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na dzień 14 marca 2018 r., polecono zawiadomić strony oraz pełnomocnika pozwanych o terminie rozprawy oraz doręczyć odpis odpowiedzi na apelację powodom. Zgodnie z punktem 5. zarządzenia, po wykonaniu wymienionych wcześniej czynności, nakazano przedłożyć akta niezwłocznie sędziemu referentowi, celem

nadania biegu wnioskowi o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zamieszczonemu w piśmie z dnia 17 lutego 2017 r. (k. 263). Zarządzenie to wykonano w dniu 12 stycznia 2018 r. (k. 263). Na rozprawie w dniu 14 marca 2018 r. Sąd Okręgowy wydał wyrok, w którym uchylił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1548/15 i skierował sprawę do ponownego rozpoznania przez ten Sąd (k. 278). Przedstawiony przebieg postępowania w sprawie III Ca 226/17 do czasu rozpoznania apelacji wskazuje, że nie można zarzucić Sądowi Okręgowemu przewlekłości, o jakiej mowa w o jakiej mowa w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o skardze. Od momentu wpływu akt do Sądu II instancji do wydania zarządzenia o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej minęło co prawda 7 miesięcy, niemniej sprawa nie miała charakteru sprawy pilnej i został jej nadany bieg zgodnie z kolejnością wpływu. W takiej kolejności została też apelacja rozpoznana. Należy mieć przy tym na względzie, iż ocena, czy w postępowaniu doszło do przewlekłości nie może być oderwana od obowiązku sądu rozpoznawania wszystkich spraw wniesionych do sądu bez nieuzasadnionej zwłoki. Dodatkowo, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, przewlekłość postępowania apelacyjnego ma miejsce w sytuacji, gdy zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej wydane zostało po upływie 12 miesięcy od daty wpływu akt z sądu I instancji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2013 r., III SPP 188/13, 19 października 2017 r., III SPP 42/17, 12 maja 2005 t., III SPP 96/05), termin ten nie został zaś w niniejszej sprawie przekroczony.

Uwzględniając natomiast przedstawione wcześniej kryteria, odmiennie przyjdzie ocenić podniesiony przez skarżącego zarzut nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznawaniu wniosku pozwanych o doręczenie odpisu wyroku z dnia 14 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem przez Sąd Okręgowy w K. w sprawie o sygn. akt III Ca 226/17. Jak już nadmieniono, zarzut ten uznać należy za zasadny zarówno w odniesieniu do czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy w S., jak i Sąd Okręgowy w K. Przyjąć należy, iż nieuzasadniona zwłoka w rozpoznaniu sprawy wystąpiła od wydania zarządzenia w Sądzie Okręgowym w K. w dacie po 26 kwietnia 2018 r. (wskazuje na to data prezentaty sądowej wpływu wniosku pozwanych z dnia 24 kwietnia 2018 r. o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 14 marca 2018 r., a przedmiotowe zarządzenie z karty 2 akt o sygn. I C 2856/18 nie zawiera daty) do dnia wniesienia skargi.

Zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o skardze i ich wykładnią podkreślić należy, iż konieczność zbadania terminowości i prawidłowości podjętych czynności oznacza, po pierwsze: stwierdzenie, czy postępowanie trwało dłużej niż jest to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności mających znaczenie dla sprawy. Po drugie, prowadzi do wniosku, że podstawą stwierdzenia przewlekłości może być nie tylko przedłużenie postępowania wynikające z opieszałości, w tym przypadku, sądu, lecz także z podjęcia oczywiście błędnych decyzji procesowych i wywołania tym zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2004 r., III SPP 48/04, LEX nr 143419). I tak trzeba uznać, iż wydane w dacie około 26 kwietnia 2018 r. zarządzenie sędziego w Sądzie Okręgowym było zarazem wadliwą, jak i inicjującą przewlekłość postępowania w sprawie o sygn. akt I C 2875/18 i III Ca 226/17, decyzją. W ocenie Sądu Apelacyjnego to rzeczą Sądu Okręgowego było ustalenie, jaki charakter miał wniosek pozwanych z dnia 24 kwietnia 2018 r. tj. czy był wnioskiem o doręczenie wyroku z dnia 14 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem złożonym w trybie art. 387 § 3 k.p.c. czy też wnioskiem złożonym w trybie art. 9 k.p.c. Następnie odpowiednio do poczynionych ustaleń, decyzja w przedmiocie wniosku złożonego w trybie art. 387 § 3 k.p.c. należała wówczas do Sądu Okręgowego w K., który winien był zażądać ponownego przedstawienia mu akt sprawy zwróconych do Sądu Rejonowego, natomiast gdyby ustalone zostało, że jest to wniosek w trybie art. 9 k.p.c. to Sąd Okręgowy mógłby go wówczas przekazać do realizacji Sądu Rejonowego. Zaznaczyć należy, iż decyzja o tym, jaki wniosek strona składa (czy to w trybie art. 387 § 3 k.p.c. czy w trybie art. 9 k.p.c.) należy do strony, a sąd woli strony – o ile jest ona niejasna – nie może domniemywać lecz kwestię tę winien wyjaśnić. Ustalenie charakteru wniosku pozwanych z 24 kwietnia 2018 r. miało też o tyle znaczenie, że na orzeczenie Sądu Okręgowego w K. przysługiwało zażalenie (art. 394⁽¹⁾ § 1⁽¹⁾ k.p.c.). Zatem wadliwą czynnością Sądu Okręgowego było – bez wyjaśnienia charakteru wniosku pozwanych – ich przesłanie Sądowi Rejonowemu w S., a co z kolei zainicjowało przewlekłość postępowania. Sąd Rejonowy w S. bowiem po uchyleniu wyroku z dnia 21 listopada 2016 r. i przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania przed Sąd Okręgowy w K., sygn. akt I C 2856, zamiast skupić się na ponownym rozpoznaniu sprawy zajął się przekazaniem mu przez Sąd Okręgowy w K. wnioskiem pozwanych z 24 kwietnia 2018 r., zamiast przystąpić do rozpoznania sprawy. Nadto czynności te obciążone były błędami, zaś proste zarządzenia wykonywane były ze znaczną zwłoką. I tak wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 23 maja 2019 r. (k. 8) wezwano pełnomocnika pozwanych do sprecyzowania charakteru wniosku z dnia 24

kwietnia 2018 r. poprzez wskazanie, czy wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem składany jest na podstawie art. 387 § 3 k.p.c., czy art. 9 k.p.c., w terminie 7 dni pod rygorem przyjęcia, iż jest on składany w trybie art. 387 § 3 k.p.c., które to zarządzenie wykonano w dniu 25 czerwca 2018 r. (k. 8). Pismem z dnia 17 lipca 2018 r. (k. 12) pełnomocnik pozwanych poinformował o wypowiedzeniu pełnomocnictwa pozwanym w dniu 10 lipca 2018 r., nie odpowiedział przy tym na wezwanie Sądu. Jako że wezwanie to doręczono pełnomocnikowi pozwanych w dniu 3 lipca 2018 r. (k. 10) pełnomocnik winien uczynić zadość zobowiązaniu sądu, gdyż w tym momencie jeszcze obowiązany był do zastępowania strony pozwanej. Skoro tego nie uczynił, to już na tym etapie winno być jasne, iż pozwani wnieśli wniosek w trybie art. 387 § 3 k.p.c., co wynikało z rygoru, którym obarczone było wezwanie. Mimo to zarządzeniem z dnia 7 września 2018 r. (k. 14) wezwano pozwanych do sprecyzowania charakteru wniosku, zgodnie z zarządzeniem z dnia 23 maja 2018 r. Zarządzenie to wykonano w dniu 5 grudnia 2018 r. (k. 14). W odpowiedzi na nie, pozwani w dniu 7 września 2018 r. wskazali, iż wniesiony przez nich wniosek złożony został na podstawie art. 387 § 3 k.p.c. (k. 18), co potwierdziło tylko niecelowość podejmowanych przez Sąd Rejonowy w S. czynności. Zarządzeniem z dnia 19 grudnia 2018 r. (k. 19) polecono przesłać akta wraz z wnioskiem do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K., przy czym umieszczono wzmiankę, iż został on wniesiony po terminie (skoro pozwani wyjaśnili podstawę prawną składanego wniosku). Zarządzenie to wykonano 24 stycznia 2019 r. (k. 19). Zarządzeniem z dnia 14 lutego 2019 r. (k. 21) Sąd Okręgowy w K., ignorując stanowisko pozwanych co do charakteru złożonego wniosku, wezwał pozwanych o uiszczenie opłaty w kwocie 24 zł w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem. Niemniej pozwani w dniu 26 lutego 2019 r. uiszcili opłatę w wysokości 24 zł (k. 25), a odpis wyroku z dnia 14 marca 2018 r. wraz z uzasadnieniem został im doręczony w dniach 29 kwietnia 2019 r. (k. 28) i 13 maja 2019 r. (k. 30), czyli po nieco ponad roku od dnia wniesienia wniosku o jego sporządzenie i doręczenie.

W świetle przedstawionego przebiegu postępowania podkreślenia wymaga, iż w czasie pomiędzy wpływem pisma o wypowiedzeniu pełnomocnictwa pozwanym, a zarządzeniem z dnia 19 grudnia 2018 r. dotyczącym przesłania akt do Sądu Okręgowego doszło do niemal 6 miesięcznej beczynności Sądu Rejonowego w S.. Odnosząc się do stanowiska Prezesa tego Sądu, przyjdzie stwierdzić, iż jakkolwiek problemy kadrowe w sądownictwie są zjawiskiem powszechnym i niepożądanym i nie sposób orzekać o przewlekłości postępowania nie biorąc tego czynnika pod uwagę, tak w tym przypadku zaistniała beczynność stanowi nadmierne odstępstwo od czasu koniecznego do wykonania prostych i nieskomplikowanych czynności, nadto dotyczy sprawy, która została uchylona do ponownego rozpoznania.

Reasumując w efekcie podjęcia szeregu niecelowych czynności, częściowo ze znacznym opóźnieniem odnośnie do wniosku pozwanych o wydanie odpisu orzeczenia Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem doszło do ponad rocznej „przerwy” w postępowaniu, która wstrzymała podjęcie przez Sąd Rejonowy w S. czynności zmierzających do merytorycznego rozpoznania sprawy przekazanej mu przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 marca 2018 r. Akta sprawy, po przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. wpłynęły do tego Sądu 11 maja 2018 r., a pierwsza czynność zmierzająca do rozpoznania tej sprawy, a to postanowienie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości wydane zostało w dniu 5 czerwca 2019 r. W sprawie niniejszej uszło zaś uwadze, iż sprawy uchylone i przekazane do ponownego rozpoznania winny być traktowane ze szczególną pilnością i starannością, jako że czas ich rozpoznania z natury rzeczy już jest wydłużony. Przedstawiony przebieg postępowania nie spełnia wymogu sprawności postępowania, jakiej strony mają prawo oczekiwać od organu powołanego do rozstrzygnięcia sprawy, od której zależą dalsze jej sprawy, a to uzasadnia stwierdzenie, że w postępowaniu zarówno Sądu Okręgowego w K. w sprawie o sygn. akt III Ca 226/17, jak i Sądu Rejonowego w S., w sprawie o sygn. akt I C 2856/18, doszło do przewlekłości postępowania w rozumieniu ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze.

Wobec stwierdzonej przewlekłości przyjąć trzeba, że zaistniały okoliczności określone w art. 12 ust. 4 i 6 ustawy o skardze, uzasadniające przyznanie z tego tytułu skarżącemu od Skarbu Państwa – Sądowi Okręgowemu w K. kwoty 2 500 zł, przyjmując, iż będzie ono adekwatną rekompensatą za zaistniałą zwłokę w prowadzeniu postępowania. Określając wysokość tej rekompensaty Sąd Apelacyjny miał na względzie m. in. rodzaj sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawłości. Uznając, że suma pieniężna w wysokości 2 500 zł jest adekwatna miano na uwadze dotychczasowy czas trwania postępowania oraz brak wykazania okoliczności o szczególnym znaczeniu dla skarżącego.

Z tych względów, na podstawie art. 12 ust. 2, 4 i 6 oraz art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, orzeczono jak w sentencji.

SSA Małgorzata Wołczańska SSA Ewa Tkocz SSA Joanna Naczyńska